

Chrámový sbor přijímá nové členy!

Hlásit se může každý, kdo má chuť zazpívat si v našem chrámovém sboru. Podmínkou je jen hudební sluch a hlas ... takže proč to jednou nezkusit? Hledáme především zájemce do sopránu a tenoru, ale rádi přivítáme i ostatní hlasy...

Účinkujeme většinou několikrát ročně, zejména o svátcích. Zkoušky se konají mimo prázdniny **obvykle ve středu od 19 hodin** na faře.

Sbormistr Mgr. Pavel Polášek, tel. 602 441 064.

Chlapecký sbor Pueri Cantate

Přijímáme chlapce od 6 do 16 let. Bližší informace podá Miloslav Šimek, tel. 724 561 711. Bližší informace na internetové adrese pueri.info.

Modřanská farnost - kontakty**Úřední hodiny na faře**

Pondělí	9:00–12:00	14:00–17:00
Středa	9:00–12:00	14:00–17:00

Kontakt s knězem je možný také v kostele po bohoslužbách, případně i jindy podle možností a dohody.

Adresa fary: K dolům 5/31, 143 00 – Praha 4.

Tel. 242 410 672. Internetová adresa: www.modranskafarnost.cz

Číslo farního účtu: 191195305/0300

Farář: P. Jerzy Gapski

Mobil: 724 324 555; e-mail: gapski@centrum.cz

V případě nepřítomnosti duchovního správce též tel. 777 237 148.

PRAVIDELNÝ POŘAD BOHOSLUŽEB V MODŘANSKÉM KOSTELE

neděle	pondělí	úterý	středa	čtvrtek	pátek	sobota
8:00, 9:30 18:00	18:00	**8:00	18:00	**	18:00	*8:00

* **Sobotní mše svatá je sloužena latinsky, 2. a 4. sobotu v měsíci podle misálu z r. 1962.**

** **v době adventní je mše sv. v 6:00 (roráty)**

Zpravodaj vydává: Římskokatolická farnost u kostela Nanebevzetí Panny Marie, K dolům 5/31, 143 00 – Praha 4, IČ: 60437502, evidenční číslo: MK ČR E 17456.

5/2009

ZPRAVODAJ ŘÍMSKOKATOLICKÉ FARNOSTI MODŘANY

*Doba
adventní
a
vánoční*

Vážení farníci,

Adventem vstupujeme do nového liturgického roku, a to nás vede nejen k častějším úvahám o tom, co nás čeká, ale i k ohlédnutí za rokem, který skončil. Z mnoha věcí a událostí, k nimž se můžeme vrátit, patří nepochybně návštěva Svatého otce v naší republice. Promluvy, které tu při různých příležitostech pronesl, by nás měly dlouhodobě inspirovat jako křesťany i jako Čechy, abychom si tak lépe uvědomili naše duchovní hodnoty. Zhruba před půl rokem vydal Benedikt XVI. svou třetí encykliku *Caritas in veritate* – Láska v pravdě, z níž otiskujeme několik pasáží. Svatý otec se v ní věnuje otázkám, které rovněž neztrácejí na aktuálnosti, ba dokonce může-

me říct, že v době očekávání příchodu Páně, v období vánočních příprav a svátků, kdy i nevěřící společnost více mluví o vzájemné bliženecké lásce a o pokoji, na aktuálnosti ještě získávají.

Advent je dobou očekávání a naděje, kdy se Pánovo světlo postupně šíří, aby následně o Vánocích jako vtělený Bůh osvítilo náš život tím pravým a životodárným světlem.

Prožijme tedy potřebné vnitřní obrácení a ztišení, abychom následně pocítili opravdovou radost z Pánova narození!

Váš otec Jerzy

Rorátní mše svaté

V době adventní konáme jako vždy v minulých letech rorátní mše svaté každé **úterý** a každý **čtvrtek od 6 hodin** ráno. Mše svaté v 8 hodin ráno budou během adventu pouze o sobotách a nedělích.

Úklid a vánoční výzdoba kostela

Úklid a vánoční výzdoba kostela se uskuteční **v úterý 22. prosince od 13 hodin**. Předem děkujeme všem ochotným pomocníkům!

Tříkrálová sbírka

Podobně jako v předchozích letech pořádá i letos Arcidiecézní charita Tříkrálovou veřejnou sbírku na své aktivity. Smyslem této sbírky je mj. upozornit nevěřící svět na existenci katolické charity a umožnit těm, kdo nechodí do kostela, aby na ni přispěli.

Věříme, že se i v naší živé farnosti najdou ochotní „králové“, kteří se do této akce zapojí. Vedoucí skupinky musí být dospělý, jeho dvoučlenný „královský“ doprovod mohou tvořit děti. Každá skupinka dostane potřebné pověření a zapečetěnou pokladničku. Pořádat veřejnou sbírku ve prospěch něčeho, co je otevřené všem, je spravedlivé. Vždyť služeb katolické církve – počínaje šatstvem a azylovými domy konče – nevyužívají zdaleka pouze věřící!

Zájemci a zájemkyně nechtě se přihlásí u otce Jerzyho nebo u paní Dany Hejhalové (tel. 604259951).

Láska v pravdě – *caritas in veritate* – je velká výzva a současně i velká příležitost pro církve ve světě postupné a pronikavé globalizace. Rizikem naší doby je, že faktickému vzájemnému propojení mezi lidmi a národy nebude odpovídat etická interakce svědomí a inteligencí, z níž by měl vzejít jako její výsledek opravdu lidský rozvoj. Jedině láskou osvětovanou světlem rozumu a víry

je možné dosáhnout cílů rozvoje majících lidštější a více zlidšťující účinnost. Sdílení hmotných statků a zdrojů, z nichž vychází autentický rozvoj, se nezajistí pouhým technickým pokrokem a pouze konvenčními vztahy, nýbrž potenciálem lásky, která přemáhá zlo dobrem (srov. *Rím 12,21*) a otevírá jednotlivá svědomí a svobody pro vzájemnost.

Církve nenabízí technická řešení a „nijak se nechce vměšovat do politiky států“. Má však ve všech dobách i okolnostech plnit poslání pravdy pro společnost na míru člověka, jeho důstojnosti a jeho povolání. Bez pravdy se upadá do empiristické a skeptické vize života, jež není schopna pozvednout se nad běžné procedury, protože se nezajímá o chápání hodnot – někdy ani významů – podle nichž se má řídit a orientovat. Věrnost člověku vyžaduje *věrnost pravdě*, která jediná je *zárukou*

svobody (srov. *Jan 8, 32*) a možnosti integrálního rozvoje člověka. Proto ji církve hledá, neúnavně hlásá a rozpoznává kdekoliv vychází najevo. Toto poslání pravdy je pro církve nezadatelné. Její sociální učení je jedinečným momentem tohoto zvěstování. Je službou pravdě, která osvobozuje. Sociální učení církve je otevřené pravdě, ať již pochází odkudkoli, přijímá a spojuje do jednoty fragmenty, v nichž ji často nachází, a přináší ji do stále nových zkušeností společnosti, lidí a národů.

Vážně je třeba vzít v úvahu i *obecné dobro*. Milovat někoho znamená chtít jeho dobro a účinně se o ně přičiňovat. Vedle individuálního dobra existuje dobro, jež se pojí se sociálním životem lidí: obecné dobro. Je to dobro celku nás všech, tvořeného jednotlivci, rodinami a přechodnými skupinami, sjednocenými ve společnosti. Není dobrem vyhledávaným pro ně samotné, nýbrž pro lidi, kteří jsou součástí společnosti a kteří pouze v ní mohou skutečně a účinněji dosáhnout svého dobra. Chtít *obecné dobro* a přičiňovat se o ně, je *požadavek spravedlnosti a lásky*. Zasazovat se o obecné dobro, znamená jednak opatrovat a jednak používat onu soustavu institucí, které právně, občansky, politicky a kulturně strukturují sociální život, jenž tak nabývá formy *pólis*, obce. Bližního lze milovat tím účinněji, čím více se usiluje o obecné dobro odpovídající také jeho skutečným potřebám. Každý křesťan je povolán k této

lásce na způsob svého povolání a podle možností svého vlivu v *pólis*. Toto je instituční – můžeme říci také politická – cesta lásky, jež je neméně způsobila a vlivná než láska, se kterou se setkává bližní přímo bez zprostředkujících institucí *pólis*. Když je úsilí o obecné dobro ožíváno láskou, má vyšší sílu než nasazení jenom světské a politické. Jako každé nasazení pro spravedlnost i toto se vpisuje do svědectví božské lásky, která působením v čase připravuje věčnost. Je-li jednání člověka na zemi inspirováno a podporováno láskou, přispívá k vytváření oné univerzální obce Boží, k níž směřují dějiny lidské rodiny. Obecné dobro a úsilí o ně ve společnosti, která se globalizuje, nemohou nenabývat dimenzí celé lidské rodiny, totiž společenství národů a států tak, že lidské obci, která do určité míry předjímá ničím neomezovanou obec Boží, dávají formu jednoty a pokoje.

Pořad mší svatých o Vánocích

Čtvrtek 24.12. 2009 - Štědrý den

8,00

16,00 pro rodiny s dětmi

24,00 půlnoční-Jakub Jan Ryba: Česká mše vánoční

Pátek 25.12.2009 - Boží hod vánoční

8,00

9,30 pro rodiny s dětmi

18,00

Sobota 26.12. 2009 – Svátek sv. Štěpána

8,00

9,30 pro rodiny s dětmi

Neděle 27.12.2009 - Svátek Sv. Rodiny

8,00 mše sv. s obnovou manželského slibu

9.30 mše sv. s obnovou manželského slibu

18,00 mše sv. s obnovou manželského slibu

Čtvrtek 31.12.2009

18,00 děkonná mše svatá na závěr roku

Pátek 1. 1. 2010

Mše svaté na Nový rok budou podle nedělního pořadu.

Data Ježíšova narození a začátku našeho letopočtu

(vybráno ze studie Náš letopočet P. Jana Pouče, ve které dokazuje správnost našeho letopočtu podle data narození a ukřižování Pána Ježíše)

O času narození: Lukáš 2,1: „ V těch dnech vyšlo nařízení od císaře Augusta, aby se v celé říši provedlo sčítání lidu. To bylo první sčítání a konalo se, když byl v Sýrii místodržitelem Kvirinius.“

Římský historik **Tacitus** (55-116) píše, že císař Augustus vládl přesně 56 let (19/8 r. 43 před n.l. až t 19/8 r. 14). Soupisy svobodných občanů Augustus nařídil r. 28 a r. 8 před n.l. a r. 14 n.l. Něco jiného je soupis všech lidí v r. 1 před n.l. **Pavel Orosius**, římský historik, píše kolem roku 400 v díle Sedmero knih historie proti pohanům, že **soupis všech lidí, který byl první toho druhu a** kvůli němuž šli Josef s Marií do Betléma, nařídil císař Augustus v r. 752 od založení Říma (dle konsulů), což je rok 1 před n.l.

O data z doby císaře Augusta se opírají další autoři: **Klement Alexandrijský** (†217) píše, že Pán se narodil v dvacátém osmém roce od prvního soupisu, to je rok 1 před n.l. **Tertulián** (†240) píše, že Ježíš a Augustus spolu žili v 15 rocích, to jsou roky 1 před n.l. až 14 n.l., oba roky včetně. **Epifanius** (†403) píše, že se Pán narodil ve 42. roce Augustovy vlády, to je v r. 1 před n.l. **Eusebius** (†340) píše, že Pán se narodil ve 42. roce vlády Augusta a že to byl 30. rok od smrti Antonia a Kleopatry, kteří zemřeli v r. 30 před n.l., tedy 30. rok byl rok 1 před n.l.

... Podle rabína a chronologa dr. Mahlera Židé počítali roky od spálení chrámu až do poloviny středověku. V jejich starých spisech se našel rok 987 od spálení chrámu a Mahler ho převádí na r.1056 n.l., a od stvoření Adama r. 4816. Odečteme-li od 4816 celých 986 roků, dostaneme rok 3830, v němž došlo ke spálení chrámu, to je v r. 70 n.l., a odečteme-li celých 69 let, dostaneme židovský rok 3761. Ten trvá od 1. tišri (září) r. 1 před n.l. do 1. tišri r. 1 n.l. V tom roce se narodil Pán a zemřel Herodes...

Několik myšlenek z encykliky Benedikta XVI. *Caritas in veritate – Láska v pravdě*

«*Caritas in veritate*» je princip, kolem něhož se rozvíjí sociální učení církve. Je to princip, který nabývá své účinné formy v kritériích orientujících morální jednání. Chtěl bych poukázat zejména na dvě z nich, která jsou dána zvláště úsilím o rozvoj ve společnosti na cestě globalizace: spravedlnost a obecné dobro.

V první řadě *spravedlnost. Ubi societas, ibi ius*: každá společnost si vytváří vlastní systém spravedlnosti. Láska přesahuje spravedlnost, protože milovat znamená dávat, nabízet druhému ze svého; ale nikdy není bez spravedlnosti, která vybízí dávat druhému to, co je jeho, a to, co mu náleží z důvodu jeho bytí a jeho konání. Nemohu „darovat“ druhému ze svého, aniž bych mu nejprve dal to, co mu podle spravedlnosti patří. Kdo miluje druhé láskou (*caritas*), je k nim především spravedlivý.

Spravedlnost nejen že není cizí lásce, nejen že není alternativou či paralelou k lásce, ale spravedlnost je „nerozlučně spojena s láskou“, je jí vnitřně vlastní. Spravedlnost je první cestou lásky nebo - jak řekl

Pavel VI. - její „minimální mírou“, je integrální součástí oné lásky konané „činem, doopravdy“ (1 Jan 3,18), k níž vybízí apoštol Jan. Na jedné straně láska vyžaduje spravedlnost; vyžaduje uznání a respektování legitimních práv jednotlivců i národů. Zasazuje se o budování *lidské obce* podle práva a spravedlnosti. Na druhé straně láska překonává spravedlnost a dovršuje ji v logice daru a odpuštění. *Lidská obec* se nerozvíjí pouze vztahy práv a povinností, ale spíše a ještě dříve vztahy nezištnosti, milosrdenství a společenství. Láska také v lidských vztazích dává vždycky vidět lásku Boží a dodává teologální a spásanosnou hodnotu každé snaze o spravedlnost ve světě.

